

Інтеграція принципів сталого розвитку у публічне управління

Марія В. Огороднійчук 1 *

¹ Житомирських державний університет імені Івана Франка (Україна). Доцент кафедри права та публічного управління, канд. філос. наук, доцент.

* Автор-кореспондент, e-mail: ogorodniychuk-m@zu.edu.ua

СТАТТЯ

АНОТАЦІЯ

Дослідницька

DOI:

[10.70651/3041-2498/2025.7-8.11](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2025.7-8.11)

Авторське право

© 2025 автора

Цей твір ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Із Зазначенням Авторства – Некомерційна 4.0 Міжнародна» (CC BY-NC 4.0).

У статті розглянуто теоретичні основи, міжнародний досвід та національні риси інтеграції принципів сталого розвитку у систему публічного управління України з наголосом на механізмах, перешкодах та перспективах їх практичного втілення. Актуальність дослідження зумовлена зростаючою потребою у переході до сталого розвитку як глобального пріоритету, невідповідністю національної системи публічного управління теперішнім соціально-економічним і екологічним викликам, а також необхідністю розробки ефективних механізмів інтеграції економічних, соціальних та екологічних принципів у державну політику задля забезпечення довгострокової ефективності управлінських рішень та підвищення якості життя населення. Метою є обґрунтування теоретичних засад та вироблення практичних порад стосовно інтеграції принципів сталого розвитку в систему публічного управління України з врахуванням міжнародного досвіду, національних особливостей та сучасних викликів. Головним є встановлення ефективних механізмів та інструментів інтеграції принципів сталого розвитку в публічне управління, що забезпечують баланс економічних, соціальних та екологічних пріоритетів та збільшують результативність державної політики в умовах сучасних національних і глобальних викликів. У статті проаналізовано теоретико-методологічні підвалини концепції сталого розвитку. Визначено головні принципи сталого розвитку та способи їх інтеграції в систему державного і муніципального керівництва. Досліджено стан і можливості інтеграції принципів сталого розвитку в публічне управління України. Окреслено міжнародний досвід інтеграції принципів сталого розвитку в публічному управлінні. Виявлено основні ризики та загрози інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління України. Зважаючи на світовий досвід та українські реалії, розроблено «дорожню» карту впровадження принципів сталого розвитку в публічне управління України. Майбутні дослідження мають бути спрямовані на розробку комплексних моделей інтеграції сталого розвитку у публічне управління, вдосконалення системи моніторингу й оцінки ефективності таких інтеграцій.

КЛЮЧОВІ СЛОВА

сталий розвиток, принципи, публічне управління, механізми, інтеграція, ефективність.

e-ISSN 3041-2498

Public Management and Policy

<https://www.eu-scientists.com/index.php/pmap>

Integration of Sustainable Development Principles into Public Administration

Mariia Ogorodniichuk 1 *

¹ Zhytomyr Ivan Franko State University (Ukraine). Associate Professor at the Department of Law and Public Administration, PhD in Philosophy, Associate Professor.

* **Corresponding Author**, e-mail: ogorodniychuk-m@zu.edu.ua

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Research Article

DOI:

[10.70651/3041-2498/2025.7-8.11](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2025.7-8.11)

Copyright © 2025
by author

This is an open access journal and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution—NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0)

This essay examines the theoretical foundations, worldwide practices, and internal traits of integrating sustainable development principles into Ukraine's public administration framework, as well as the possibilities for their real-world implementation. The importance of the study arises from the growing need to move toward sustainable progress as a global demand, the disparity between the domestic public administration system and current socio-economic and ecological problems, and also the need to develop effective approaches for integrating economic, social. The objective is to confirm the theoretical foundations and develop practical guidance on incorporating the principles of sustainable development into Ukraine's public administration, taking into account global expertise, national characteristics, and contemporary challenges. The key is to establish effective mechanisms and instruments for embedding sustainable development principles in public administration, ensuring a balance of financial, social, and ecological priorities, and enhancing the efficacy of state policy amidst modern national and global challenges. The piece analyzes the theoretical and methodological bases of the notion of sustainable development and its progression within the global setting. The core tenets of sustainable development and methods for their incorporation into the system of state and municipal governance are identified. The status and prospects for integrating the principles of sustainable development into Ukraine's public administration are studied. The worldwide practice of including sustainable development principles in public administration is described. The primary challenges, hindrances, and dangers to incorporating sustainable development principles into Ukraine's public administration are pinpointed. Considering worldwide experience and Ukrainian conditions, a "roadmap" for implementing sustainable development into Ukraine's public administration has been created. Additional study should concentrate on developing complete frameworks for integrating sustainable advancement into public governance, improving the method for observing and evaluating the effectiveness of these incorporations.

KEYWORDS

sustainable development, principles, public administration, mechanisms, integration, efficiency.

1. Вступ

Система державного управління у XXI столітті дедалі більше опиняється в полі глобальних тисків, головним серед яких є вимога переходу від короткострокових економічних вигод до моделі сталого розвитку. Програмні документи ООН, зокрема «Порядок денний-2030», а також «Європейський зелений курс» пропонують зовсім іншу логіку розвитку: інтеграція економічного зростання з соціальною справедливістю та екологічною відповідальністю стає не факультативною, а обов'язковою умовою для будь-якої держави, яка прагне залишатися конкурентною на світовій арені.

Українська управлінська система, за спостереженнями вітчизняних дослідників, стикається з цілою низкою обмежень. Йдеться не лише про хронічну інституційну слабкість чи суперечливість правової бази, а й про брак ресурсів. Ще одним слабким місцем залишається кадровий потенціал (відсутність спеціалізованих тренінгів зі стратегій сталого розвитку), що істотно обмежує здатність інтегрувати міжнародні стандарти у практичні рішення. Додамо до цього низький рівень міжсекторальної взаємодії: співпраця між державними структурами, бізнесом і громадянським суспільством часто залишається епізодичною, тоді як досвід Скандинавських країн свідчить, що саме трикутник «державна–ринок–громадськість» забезпечує найбільш стійкі результати.

Таким чином, у центрі сучасного публічного управління постає подвійний виклик: з одного боку – необхідність орієнтації на глобальні стандарти, з іншого – потреба подолати внутрішні обмеження, що гальмують цей процес. І саме від здатності поєднати зовнішні орієнтири з внутрішніми реформами залежатиме, чи зможе Україна вбудуватися у глобальну архітектуру сталого розвитку.

2. Огляд літературних джерел

На сьогодні досить популярним та актуальним є вивчення дослідниками питань пов'язаних з інтеграцією принципів сталого розвитку у публічне управління, зокрема, В. В. Дабіжа, А. В. Мельничук [1, с. 200] проаналізували засади Good Governance та їх реалізацію в систему державного управління України. А. Васіна [2] вивчала розробку ефективних механізмів розвитку державного управління в контексті тенденцій соціальної трансформації. Р. Фаіг [3, с. 26] визначав характеристики експлуатації механізмів управління станом сталого розвитку сфери в контексті загального процесу розвитку державних адміністративних організацій. А.В. Мовчанюк [4] підкреслює стратегічні інструменти державного управління, забезпечуючи при цьому стійкий розвиток території.

К. В. Боднар [5, с. 150] досліджував риси функціонування та головні напрями застосування механізму державного управління регіонів у контексті сталого розвитку. К. Пастух [6, с. 186] проаналізував наукові напрацювання з дослідження принципів публічного управління в контексті забезпечення сталого розвитку територій. М. А. Латинін, О. В. Гібадуллін, С. А. Фесак [7, с. 34] зосередили увагу на публічному управлінні сталим розвитком як оптимального підходу до побудови управлінських процесів.

Проте в умовах стрімких трансформацій проблема впровадження принципів сталого розвитку в управлінські практики набуває особливої актуальності й потребує глибшого осмислення. Попри наростаючу увагу до питань сталого розвитку в наукових дослідженнях і державних стратегіях, низка аспектів цієї проблематики лишається відкритою. Найперше бракує комплексного підходу до інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління: переважна більшість праць зосереджується на окремих вимірах – економічному, соціальному чи екологічному, – тоді як потреба у цілісній моделі керування, що гармонійно поєднує ці складові, залишається нереалізованою.

Недостатньо розробленими є й практичні механізми впровадження. Зокрема, не були досліджені принципи сталого розвитку та способи їх інтеграції в систему публічного управління. Не здобули належного опрацювання основні ризики та загрози інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління України. Окремої уваги вимагає і врахування національних рис. Український контекст, означений інституційною нестійкістю, наслідками війни та потребою у відбудові на нових засадах, потребує спеціальних досліджень, пристосованих до реалій країни

3. Постановка завдання

Метою статті є обґрунтування теоретичних засад та розробка ефективних напрямів стосовно інтеграції принципів сталого розвитку у систему державного управління України, з урахуванням міжнародного досвіду, сучасних викликів та національних особливостей державотворення.

4. Методи та матеріали

У дослідженні використано комплекс методів, що забезпечують всебічний аналіз проблематики. Застосовано системний підхід для визначення взаємозв'язків між елементами глобальних логістичних мереж та їх трансформаційними процесами. Використано методи аналізу та синтезу для узагальнення наукових підходів і формування цілісної концепції управління. Порівняльний метод дав змогу виявити особливості адаптації логістичних систем у різних умовах нестабільності. Ретроспективний аналіз дозволив простежити еволюцію стратегій управління у кризових ситуаціях, тоді як метод індукції та дедукції сприяв формуванню практичних рекомендацій. Критичний огляд наукових джерел використано для оцінки ефективності існуючих управлінських моделей та виявлення прогалин у дослідженнях.

5. Результати та обговорення

Ідея сталого розвитку давно перестала бути абстрактною декларацією і перетворилася на головний світовий орієнтир у політиці. Вона ґрунтується на спробі поєднати три складові, які раніше часто розглядалися окремо: економічне зростання, соціальну рівність і збереження довкілля. Саме баланс між цими сферами визначає, чи матиме людство шанс на тривалу стабільність. У ХХІ столітті ця концепція стала своєрідною «ною нормою» для урядів, адже глобалізаційні процеси, кліматичні зміни та зростання нерівностей не залишають державам простору для маневру.

Впровадження ідей сталого розвитку в систему державного й місцевого врядування неминує вимагати зміни управлінської логіки. Йдеться про відхід від практики ситуативних, короткострокових рішень на користь стратегій, розрахованих на десятиліття, а також про трансформацію закритих вертикальних структур у відкриті та взаємодіючі моделі. Новий формат передбачає прозорість, діалог із громадянами, партнерство з бізнесом і науковими інституціями.

У глобальному контексті поступ концепції сталого розвитку активно підтримується міжнародними інституціями. Паралельно міжнародні ініціативи, такі як Європейський зелений курс, Паризька угода з клімату та ініціативи ОЕСР щодо сталого врядування, формують нормативну та методологічну базу для інтеграції сталого розвитку у державну політику, бізнес-практики та управлінські процеси [8].

Сталий розвиток виступає основою соціально-економічного розвитку. Реалізація цієї моделі неможлива без послідовного впровадження її принципів у державні та муніципальні стратегії. Впровадження принципів сталого розвитку у публічне управління відкриває шлях до справжньої синхронізації між нагальними потребами суспільства та стратегічними перспективами держави. Зокрема, у державному управлінні сталий розвиток втілюється через прозорість та підзвітність органів влади, участь громадськості у прийнятті рішень, раціональне використання ресурсів, розбудову «зеленої економіки» та впровадження інновацій. Україна, як і більшість країн світу, орієнтується на реалізацію Цілей сталого розвитку ООН до 2030 року, що є підґрунтям для модернізації національної системи управління [9].

Ключові принципи сталого розвитку у публічному управлінні подано на рис. 1.

Інтеграція принципів сталого розвитку у державне управління передбачає використання комплексних підходів, що забезпечують гармонізацію економічних, соціальних та екологічних пріоритетів. Механізми їх інтеграції включають як законодавчі та нормативні ініціативи, так і практичні інструменти державного та муніципального управління: «зелене» бюджетування, податкові стимули, стратегічне планування, міжвідомча координація, громадська участь, впровадження екологічних стандартів та цифрових рішень (табл. 1).

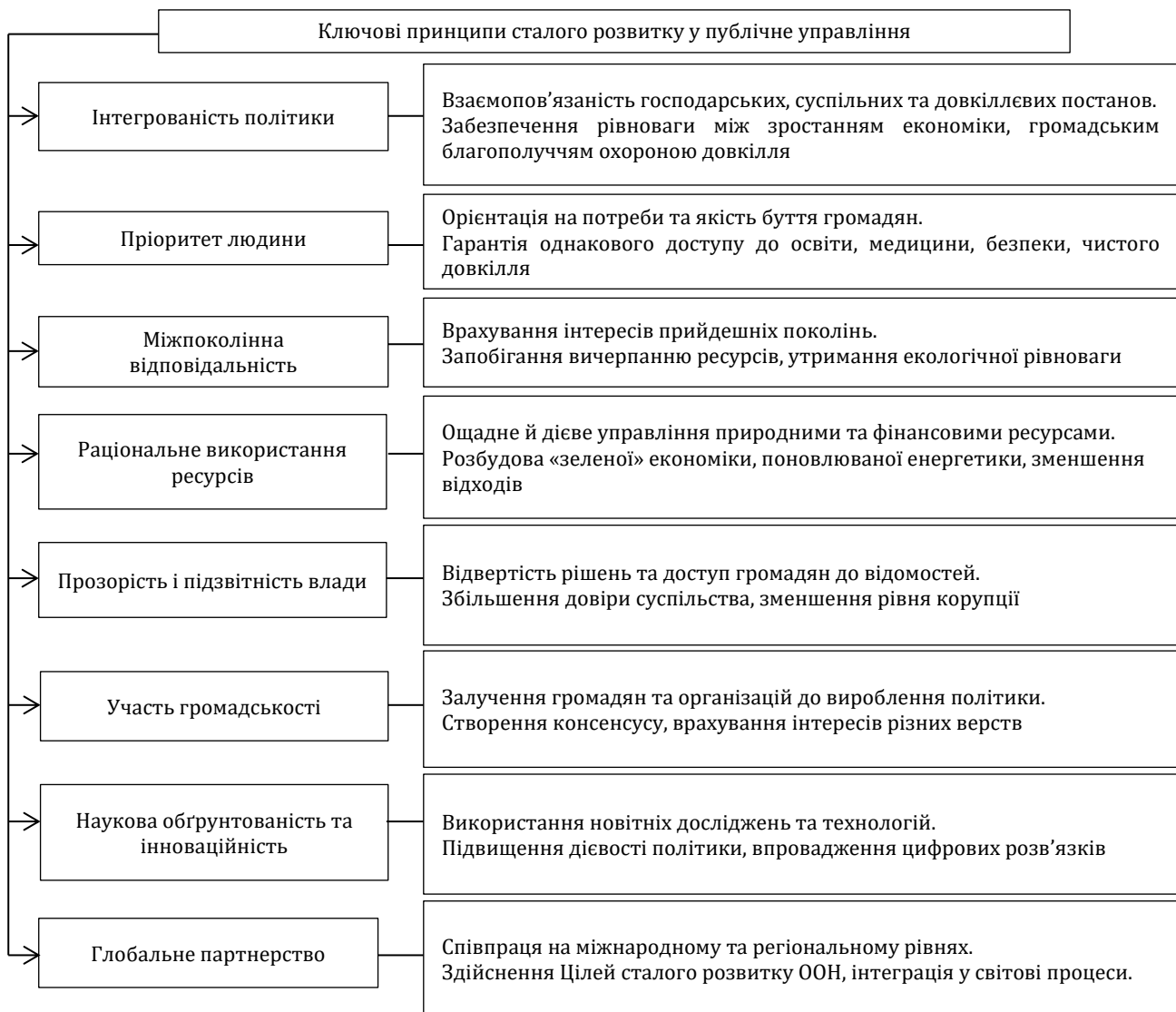

Рис. 1. Ключові принципи сталого розвитку у публічному управлінні
 Джерело: сформовано автором на основі [10; 11, с. 74].

Таблиця 1. Механізми інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління

Механізми	Інструменти
Стратегічний підхід	Орієнтований на розробку довгострокових національних та регіональних стратегій сталого розвитку. Передбачає визначення цілей, пріоритетів та показників моніторингу ефективності політик.
Інституційний підхід	Створення та розвиток державних органів відповідальних за впровадження політики сталого розвитку. Забезпечує координацію між міністерствами, місцевими органами влади та громадським сектором.
Регуляторно-правовий підхід	Формування нормативно-правової бази для реалізації принципів сталого розвитку. Включає механізми контролю та відповідальності за виконання політик.
Економічно-інструментальний підхід	Використання фінансових і економічних механізмів для стимулювання сталого розвитку. Сюди відносяться «зелене» бюджетування, податкові пільги для екологічних проектів, державне та приватне партнерство.
Цифровий та аналітичний підхід	Використання інформаційних технологій, систем моніторингу та оцінки ефективності політик. Забезпечує прозорість, зменшення бюрократії та швидке прийняття управлінських рішень
Громадянський та партнерський підхід	Залучення спільноти, бізнесу та недержавних організацій. Забезпечує більшу ефективність та соціальну легітимність рішень.

Джерело: сформовано автором на основі [12; 13, с. 51; 14, с. 84].

Ці методики можна застосовувати як окремо, так і у комплексі, формуючи єдину структуру управління, здатну ефективно впроваджувати принципи сталого розвитку на всіх рівнях влади. У такій системі кожне рішення взаємопов'язане, створюючи умови для узгодженого просування економічних, соціальних та екологічних цілей, що гарантує послідовність дій і довгостроковий результат.

Стан інтеграції принципів сталого розвитку в систему публічного управління України можна окреслити як такий, що перебуває на етапі становлення та поступового інституціоналізування. З одного боку, у законодавстві та стратегічних документах закладено низку важливих положень, що відповідають міжнародним нормам і орієнтують державу на досягнення Цілей сталого розвитку. З іншого боку, процес їх практичного втілення має фрагментарний характер і супроводжується суттєвими викликами.

Досвід зарубіжних країн доводить, що процес впровадження принципів сталого розвитку в державне управління є складним, але обов'язковим процесом, за допомогою якого можна досягти узгодженості державної політики з глобальними цілями та викликами сучасності. На цьому базується стратегічне планування, міжгалузева взаємодія та системи моніторингу результатів (табл. 2).

Таблиця 2. Міжнародний досвід інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління

Країна/регіон	Ключові напрями політики	Управлінські механізми
Європейський Союз	Європейський зелений курс; кліматична нейтральність до 2050 р.	Інтеграція SDGs у бюджетне планування; обов'язкові «зелені» стандарти для інвестицій і програм
Скандинавські країни	Баланс соціальної рівності та екологічної відповідальності	Національні стратегії сталого розвитку; прозорість рішень; участь громадян
Канада	Розвиток місцевих громад, інвестиції в освіту та інфраструктуру	Територіально-орієнтоване управління; програми підтримки громад
Австралія	Адаптація до кліматичних змін, охорона довкілля	Інноваційні підходи у природокористуванні; партнерство з місцевими громадами
Японія	Концепція «Суспільство 5.0» – поєднання цифровізації з SDGs	Використання big data, роботизації, smart-технологій у публічному управлінні
Китай	«Зелена» модернізація економіки, низьковуглецева інфраструктура	Масштабні державні програми та інвестиції у відновлювану енергетику

Джерело: сформовано автором на основі [15, с. 195; 16, с. 167].

На законодавчому рівні Україна розробила безліч нормативно-правових актів у сферах екології, енергетики, регіонального розвитку та соціальної політики, які прямо чи опосередковано інтегрують принципи сталості. Однак відсутність єдиного рамкового закону про сталий розвиток значною мірою обмежує можливості цілісної координації зусиль різних державних установ.

На рівні стратегічного планування інтеграція засад сталого розвитку здійснюється крізь такі документи, як Стратегія сталого розвитку «Україна-2020», Національна економічна стратегія до 2030 року, адаптовані Цілі сталого розвитку ООН. Проте ефективність цих стратегій зменшується через недостатню узгодженість між секторальними політиками, слабкий механізм моніторингу та низький рівень інституційної спроможності виконавців.

Виняткове значення для України має перспектива «зеленого» повоєнного відновлення, що дає змогу поєднати модернізацію інфраструктури з принципами енергоефективності, відновлюваної енергетики, соціальної інклюзії та екологічної безпеки. В цьому контексті важливим чинником виступає міжнародна інтеграція, зокрема узгодження державної політики з європейськими стандартами та залучення інвестицій у сферу «зеленої» економіки.

Хоча вже є певні досягнення в адаптації Цілей сталого розвитку ООН до національного контексту, їх інтеграція у структуру українського публічного управління залишається обтяженою системними проблемами, бар'єрами та ризиками. Серед ключових викликів – нормативні прогалини, слабкість інституцій, фінансова обмеженість і вплив зовнішніх безпекових факторів (табл. 3).

Таблиця 3. Основні проблеми та ризики інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління України

Проблеми та ризики	Зміст
Проблеми нормативно-правового забезпечення	Відсутність рамкового закону «Про сталий розвиток», який би встановлював цілісну правову базу. Фрагментарність та дублювання норм у різних законодавчих актах. Переважання декларативних положень без реальних механізмів реалізації та контролю.
Інституційні бар'єри	Незначна взаємодія між різними щаблями влади. Обмежена інституційна спроможність місцевих органів влади реалізовувати політику сталого розвитку. Невелике впровадження засад сталого розвитку в діяльність державних органів.
Фінансово-економічні обмеження	Дефіцит бюджетних ресурсів на реалізацію програм у сфері «зеленої» енергетики, енергоефективності, соціальної інклюзії. Низький рівень залучення приватних інвестицій та міжнародних фінансових інституцій. Залежність економіки від енерговитратних та ресурсозалежних галузей.
Соціально-управлінські бар'єри	Незначний рівень екологічної свідомості. Слабка участь громадськості у процесах прийняття рішень. Відсутність заходів для формування навичок у сфері сталого розвитку.
Технологічні та інфраструктурні ризики	Недостатній розвиток цифрових платформ для моніторингу та управління проектами сталого розвитку. Повільне впровадження інноваційних рішень. Зношеність інфраструктури, що потребує комплексної модернізації
Геополітичні та безпекові виклики	Воєнна агресія Росії проти України, що змушує переорієнтувати ресурси на нагальні потреби оборони та виживання. Ризики втрати інвестиційної привабливості та уповільнення міжнародної співпраці. Загроза поглиблення соціально-економічних дисбалансів унаслідок війни та післявоєнної відбудови.

Джерело: сформовано автором на основі [17, с. 49; 18, с. 255].

Для України сьогодні критично важливо впроваджувати принципи сталого розвитку як основу державної політики, адже війна та потреба в післявоєнному відновленні ставлять перед країною безпрецедентні виклики. Досвід інших держав показує: справжня стійкість і конкурентоспроможність на глобальному рівні залежать від здатності об'єднати економічні, соціальні та екологічні пріоритети в одній послідовній стратегії. У реаліях України це означає не просто адаптацію міжнародних стандартів – Цілей сталого розвитку ООН чи Європейського «Зеленого курсу» – а їхнє практичне пристосування до умов обмежених ресурсів, швидкої реконструкції інфраструктури та складної безпекової ситуації. Такий підхід дозволяє будувати політику, яка одночасно відповідає глобальним тенденціям і враховує унікальні національні потреби, формуючи міцний фундамент для стійкого розвитку країни.

Важливим кроком на цьому шляху виступає розробка «дорожньої» карти втілення принципів сталого розвитку в управлінські процеси. Цей документ окреслює ключові завдання, механізми й інституційні рішення, покликані забезпечити гармонізацію національної політики зі світовими практиками. Він також спрямований на уникнення розрізненості між управлінськими рівнями – державним, регіональним і муніципальним – та формування єдиної координованої системи дій. (табл. 4).

Таблиця 4. «Дорожня» карта впровадження принципів сталого розвитку в публічне управління України

Етап	Період реалізації	Ключові завдання	Очікувані результати
Інституційний старт	0–6 місяців	Створення Національної ради зі сталого розвитку при Уряді. Призначення координатора з питань ЦСР. Запровадження пілотного моніторингу ЦСР.	Єдиний центр координації; перші публічні дані про ЦСР
Формування нормативної бази	6–18 місяців	Законодавчі акти, місцеві програми, фінансові інструменти	Законодавча основа, пілотні фінансові механізми, перші практики муніципального рівня
Масштабування	18–36 місяців	Стратегічні документи, національні програми, енергетична політика	Єдина стратегія розвитку до 2050 р.; системне SDG-бюджетування; інтеграція з євроінтеграційними зобов'язаннями
Консолідація та інтеграція в ЄС	36+ місяців	Аудит, моніторинг, міжнародні угоди, державно-приватні партнерства	Стійка модель управління; доступ до європейських фінансових інструментів; підвищення міжнародної конкурентоспроможності України

Джерело: розроблено автором.

Сьогодні інтеграція принципів сталого розвитку у діяльність органів державної влади перебуває на початковій стадії. Для досягнення більшої ефективності необхідно:

- створити єдину структуру для координації;
- ухвалити відповідне рамкове законодавство;
- побудувати систему комплексного моніторингу й оцінки результатів;
- забезпечити фінансування з держаних, місцевих і міжнародних джерел;
- активізувати участь громадськості та забезпечити прозорість управлінських процесів.

Інтегрування принципів сталого розвитку перестає сприйматися як додаткова опція і перетворюється на критично важливий фактор ефективності державних інститутів та формування стабільного соціально-економічного ландшафту. Стійкі принципи не лише формують надійний каркас державної політики, а й забезпечують можливість адаптації до майбутніх викликів без втрати ефективності. Значення інтеграції принципів сталого розвитку для підвищення ефективності публічного управління подано у табл. 5.

Таблиця 5. Основні аспекти значення інтеграції принципів сталого розвитку у публічне управління

Критерій	Вплив інтеграції принципів сталого розвитку	Очікуваний результат
Стратегічна перспективність	Орієнтація на довгострокові цілі	Політика, що забезпечує стійкий розвиток і прогнозовані результати
Оптимізація ресурсів	Раціональне використання природних, фінансових та людських ресурсів	Зменшення витрат, підвищення ефективності публічних програм
Прозорість та підзвітність	Впровадження індикаторів та систем моніторингу, залучення громадськості	Підвищення довіри населення до органів влади, контроль результатів
Соціальна стабільність та інклюзивність	Орієнтація на потреби вразливих груп населення	Зменшення нерівності, підвищення соціальної справедливості
Екологічна стійкість	Врахування екологічних принципів у політиці	Збереження природних ресурсів, підтримка «зеленої» економіки
Гармонізація з міжнародними стандартами	Відповідність ЦСР ООН та міжнародним зобов'язанням	Підвищення інвестиційної привабливості та міжнародного іміджу країни

Джерело: сформовано автором на основі [1, с. 200; 19, с. 104; 20].

Впровадження принципів сталого розвитку в публічне управління створює нову модель державної політики – відкриту, системну та орієнтовану на довгострокові результати. Така інтеграція проявляється у здатності державних структур ухвалювати рішення, які одночасно сприяють розвитку регіонів, забезпечують соціальну гармонію та знижують екологічні ризики.

Таким чином, державна політика, побудована на принципах сталого розвитку, поєднує стратегічну перспективу з практичною ефективністю, підвищуючи довіру громадян і партнерів та закладаючи основу для довгострокового балансу між економічними, соціальними та екологічними цілями.

6. Висновки

Результати дослідження підтверджують, що впровадження принципів сталого розвитку в систему публічного управління змінює саму структуру державної політики, роблячи її більш гнучкою та здатною швидко реагувати на складні виклики як на національному, так і на глобальному рівнях; відкриває нові горизонти для стратегічного планування та вдосконалення державного менеджменту. Такий підхід дозволяє владі не лише координувати власні дії, а й демонструвати світовій спільноті здатність до продуманого стратегічного управління та раціонального використання ресурсів, що особливо актуально в умовах глобальної нестабільності.

У підсумку можна зазначити, що впровадження принципів сталого розвитку в систему публічного управління України відіграє вирішальну роль у формуванні ефективної, прозорої та адаптивної державної політики, яка сприяє більш ощадливому й продуманому використанню ресурсів, а й підвищує здатність країни протистояти кризам і довгостроково забезпечувати стабільність.

References

1. Dabizha, V. V., & Melnychuk, A. V. (2024). Publichne upravlinnia v konteksti intehratsiinykh protsesiv [Public administration in the context of integration processes]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (13), 200–205. <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2024.13.200> (in Ukrainian)
2. Vasina, A. (2021). Rozvytok systemy publichnoho upravlinnia v konteksti suchasnykh vyklykiv i trendiv [Development of the system of public administration in the context of modern challenges and trends]. In R. R. Avhustyn, A. Yu. Vasina, & T. L. Zheliuk (Eds.), *Current problems of management and public administration in the context of innovative economic development: Proceedings of the II All-Ukrainian Scientific and Practical Conference with International Participation* (Ternopil, May 28, 2021) (Vol. 1, pp. 24–29). ZUNU. <http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/42762> (in Ukrainian)
3. Faih, R. (2020). Formuvannya suchasnoi paradyhmy publichnoho upravlinnia na osnovi kontseptu staloho rozvytku [Formation of a modern paradigm of public administration based on the concept of sustainable development]. *Dniprovskiy naukoviy chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*, (1), 26–31. <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2020.1.4> (in Ukrainian)
4. Movchaniuk, A.V. (2024). Publichne upravlinnia yak stratehichniy instrument dlia zabezpechennia staloho rozvytku terytorii [Public administration as a strategic tool for ensuring sustainable development of territories]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, (60). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-50> (in Ukrainian)
5. Bodnar, K. V. (2023). Mekhaizm derzhavnoho upravlinnia stalym rozvytkom rehioniv [Mechanism of state management of sustainable development of regions]. *Derzhavne budivnytstvo – Public Construction*, 2(34), 150–161. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2023-2-12> (in Ukrainian)
6. Pastukh, K. (2022). Publichne upravlinnia ta administruvannya v zabezpechenni staloho rozvytku terytorii: teoretyko-orhanizatsiinyi aspekt [Public management and administration in ensuring sustainable development of territories: Theoretical and organizational aspect]. *Naukovyi visnyk: Derzhavne upravlinnia – Scientific Bulletin: Public Administration*, 1(11), 186–206. [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1\(11\)-186-206](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1(11)-186-206) (in Ukrainian)
7. Latynin, M. A., Hibadullin, O. V., & Fesak, S. A. (2024). Teoretychni zasady publichnoho upravlinnia stalym rozvytkom yak osnovy harmoniinoi sotsialno-ekonomichnoi transformatsii [Theoretical principles of public management of sustainable development as the basis of harmonious socio-economic transformation]. *Visnyk Poltavskoho derzhavnoho ahrarnoho universytetu. Seriya "Publichne upravlinnia ta administruvannya"*, (2), 34–47. <https://doi.org/10.32782/pdau.pma.2024.2.4> (in Ukrainian)
8. United Nations Ukraine. (n.d.). *How the UN is supporting The Sustainable Development Goals in Ukraine*. <https://ukraine.un.org/en/sdgs> (in Ukrainian)
9. United Nations. (n.d.). *Take Action for the Sustainable Development Goals*. <https://www.un.org/sustainabledevelopment/sustainable-development-goals/>
10. Kurylo, D. S. (2025). Sutnist, funktsii ta pryntsyipy publichnoho upravlinnia yak mekhanizmu zabezpechennia staloho rozvytku rehioniv [The essence, functions and principles of public administration as a mechanism for ensuring sustainable development of regions]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok – Public administration: improvement and development*, (2). <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2025.2.20> (in Ukrainian)
11. Svirko, S. V., Dyka, O. S., Trosteniuk, T. M., Sydorenko, O. P., & Zahurskyi, V. F. (2024). Pryntsyipy nalezhnoho uriaduvannya na suchasnomu etapi rozvytku liudstva: katehoryzatsiia ta kontseptualizatsiia [Principles of good governance at the current stage of human development: categorization and conceptualization]. *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannya – Economics, Management and Administration*, 3(109), 74–90. [https://doi.org/10.26642/ema-2024-3\(109\)-74-90](https://doi.org/10.26642/ema-2024-3(109)-74-90) (in Ukrainian)
12. Pihul, O., & Somushkin, V. (2023). Intehratsiia poniat staloho rozvytku y upravlinnia proiektamy v suchasni modeli zhytloвого budivnytstva [Integrating the concepts of sustainable development and project management into modern housing construction models]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, (53). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-64> (in Ukrainian)
13. Tarasiuk, O. V. (2025). Teoretychni zasady formuvannya kontseptsii staloho rozvytku ta yii praktychna realizatsiia na suchasnomu etapi rozvytku suspilstva [Theoretical foundations of the formation of the concept of sustainable development and its practical implementation at the current stage of social development]. *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannya – Economics, Management and Administration*, 1(111), 51–63. [https://doi.org/10.26642/jen-2025-1\(111\)-51-63](https://doi.org/10.26642/jen-2025-1(111)-51-63) (in Ukrainian)
14. Medvedenko, O. O. (2025). Teoretychni pidkhody do vyznachennia mekhanizmiv derzhavnoho upravlinnia stalym rozvytkom [Theoretical approaches to defining mechanisms of public governance of sustainable

- development]. *Derzhava ta rehiony – State and Regions*, (1), 84–88. <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2025.1.13> (in Ukrainian)
15. Skoryk, M.O. (2024). Yevropeiskyi dosvid zabezpechennia staloho ekonomichnoho rozvytku silskykh terytorii [European experience in ensuring sustainable economic development of rural areas]. *Stalyi rozvytok ekonomiky – Sustainable Economic Development*, 3(50), 195–202. <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-29> (in Ukrainian)
 16. Kravets, O. (2024). Zarubizhnyi dosvid realizatsii pryntsyypiv staloho rozvytku na munitsypalnomu rivni [Foreign experience in implementing sustainable development principles at the municipal level]. *Teoretychni ta prykladni pytannia derzhavotvorennia – Theoretical and Applied Issues of State Formation*, (32), 167–176. <https://doi.org/10.35432/tisb322024319697> (in Ukrainian)
 17. Bytsiura, Yu., Manzhula, Ye., & Iliukhina, V. (2025). Problemy zabezpechennia staloho rozvytku v Ukraini [Problems of ensuring sustainable development in Ukraine]. *Stalyi rozvytok ekonomiky – Sustainable Economic Development*, 1(52), 49–55. <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2025-52-7> (in Ukrainian)
 18. Voievudskiy, O. (2024). Vzaiemodiia derzhavnykh ta pryvatnykh initsiatyv u sferi staloho rozvytku: vyklyky ta perspektyvy [Interaction of public and private initiatives in the field of sustainable development: Challenges and prospects]. *Visnyk Lvivskoho universytetu – Lviv University Bulletin*, (55), 255–261. <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.55.31> (in Ukrainian)
 19. Bachynska, M. (2021). Platforma funktsionuvannia sotsialno vrazlyvykh verstv naseleння: osnovni chynnyky ta osoblyvosti [Platform for the functioning of socially vulnerable groups of the population: main factors and features]. *Ekonomichniy prostir – Economic Space*, (175), 104–108. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/175-19> (in Ukrainian)
 20. Sych, K., & Romanov, Ye. (2022). Formuvannia ta realizatsiia derzhavnoi ekolohichnoi polityky v umovakh yevrointehratsii [Formation and implementation of state environmental policy in the context of European integration]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, (45). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-45-40> (in Ukrainian)